

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. P. Č., Ph.D., ve věci

žalobce: **T. R.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. 40/DS/2017, JID 159066/2017/KUUK/Bal,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá v řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 7. 2020, č. j. 75 A 32/2017-56, právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017, č. j. 40/DS/2017, JID 159066/2017/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecní živnostenský úřad (dále jen „magistrát“), ze dne 3. 3. 2017, č. j. MDC/22024/2017 (dále jen „prvostupňové Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 21. 8. 2016 v 17:01 hodin v Děčíně v ulici Kamenická ve vzdálenosti 69,3 metru od měřicího zařízení umístěného v blízkosti domu č. p. „X“ (č. o. „X“), ve směru jízdy na obec Ludvíkovice, jako řidič motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 14 km/h, přičemž mu byla naměřená rychlost 67 km/h, která po odečtení tolerance měřicího zařízení činila 64 km/h. Nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/h. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dotčený přestupek byl prekludován, jelikož byl údajně spáchán dne 21. 8. 2016 a dle § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, jej bylo možné projednat do jednoho roku od jeho spáchání, tedy do 21. 8. 2017. Dle výkladu zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 204/2015 Sb.“), nabytí účinnosti § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, jež přerušoval běh lhůty pro projednání přestupku mj. zahájením řízení o přestupku či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž byl uznán vinným, dne 1. 10. 2016. Současně se dotčené ustanovení o přerušení řízení aplikovalo pouze na přestupky spáchané po nabytí účinnosti dotčeného ustanovení, tedy po 1. 10. 2016. Na údajný přestupek žalobce spáchaný dne 21. 8. 2016 se tudíž ustanovení o přerušení řízení nevztahovalo a dotčený přestupek byl prekludován dnem 21. 8. 2017, přičemž napadené rozhodnutí je ze dne 2. 10. 2017. K tomuto závěru dospěl výkladem čl. XXVI, čl. II odst. 3 a čl. I bod 6 zákona č. 204/2015 Sb. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 1 As 6/2010-61.
3. Uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje odkaz na § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž podle těchto ustanovení byla ukládána sankce.
4. Tvrdil, že správní orgán překročil svou pravomoc, když dle výroku měl uloženou pokutu splatit pouze převodem na bankovní účet správního orgánu nebo v hotovosti na pokladně, přičemž ji nemohl splnit jiným způsobem dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
5. Namítal, že měření rychlosti proběhlo skrytým způsobem, což je v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a zásadou zákonnosti, jelikož policisté nemají zákonné zmocnění k měření rychlosti bez vědomí měřené osoby. Získaný výstup z rychloměru je tak nepoužitelným důkazem. Uvedl, že měřením rychlosti skrytým způsobem nebyl dodržen účel měření rychlosti, kterým je zvyšování bezpečnosti provozu. Efektu zvýšení bezpečnosti provozu by bylo dosaženo měřením rychlosti viditelným způsobem, čímž by byli ostatní účastníci silničního provozu donuceni snížit rychlost. Dodal, že správní orgány se touto podmínkou měření rychlosti nezabývaly, ačkoliv se jí Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

měly zabývat v rámci hodnocení důkazů, přičemž v tomto spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

6. Namítal, že v rámci odvolacího řízení uváděl, že nebyl dodržen úhel měření a došlo k tzv. slip efektu, jelikož nebyl dodržen nulový úhel při měření, přičemž mj. odkazoval na dokument BBC. Žalovaný, aniž by předmětný dokument BBC provedl jako důkaz, v napadeném rozhodnutí uzavřel, že ke slip efektu může dojít pouze při měření rychlosti z boku, přičemž v daném případě byl dodržen nulový měřicí úhel. Nesouhlasil se závěrem žalovaného a uvedl, že ke slip efektu může dojít i při měření rychlosti z nulového úhlu, přičemž v daném případě nebyl dodržen nulový vertikální úhel, neboť bylo měřeno v úseku se značným převýšením, ani horizontální nulový úhel, jelikož policisté měřili rychlost z kraje vozovky. Následně popsal mechanismus měření rychlosti laserového rychloměru a slip efektu. Zdůraznil, že žalovaný neprovedl navrhovaný dokument BBC jako důkaz v souladu se správním řádem, neboť jej nezaložil do spisu, neprovedl protokolaci takového dokazování a neumožnil žalobci se takového dokazování účastnit, čímž byla porušena zásada bezprostřednosti. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30. Sdělil, že tvrdí-li výrobce nebo distributor rychloměru, že ke slip efektu dojít nemůže, jelikož rychloměr by v takovém případě rychlost nezměřil, jedná se o ničím nepodložené tvrzení. Navrhl doplnit dokazování znaleckým posudkem nebo vyšetřovacím pokusem, aby bylo zjištěno, zda nedošlo ke shora zmíněnému slip efektu.
7. Uvedl, že žalovaný neprovedl, ani se jiným způsobem nevypořádal (opomenutý důkaz) s návrhem žalobce na doložení původního videozáznamu z měření rychlosti, návrhem vyšetřovacího pokusu, návrhem článku od Daily Mail a návrhem na výslech policistů, jelikož dle jeho tvrzení měření rychlosti prováděla osoba v oranžové vestě a nikoliv policisté. Ve výše uvedeném spatřoval nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 77/2009-114.
8. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí a nedostatečně zjištěný skutkový stav spatřoval žalobce ve skutečnosti, že žalovaný označil jeho odvolací návrh na ohledání a přezkoušení rychloměru dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“), za bezpředmětný, když žalobce tvrdil, že předmětný rychloměr byl poškozen.
9. Konstatoval, že žalovaný nikterak neprokázal tvrzení, že se jednalo o frekventovanou pozemní komunikaci, přičemž rovněž pochybil, když rozhodoval na základě statistik nehodovosti, které nebyly založeny ve správním spise a nebyly provedeny jako důkaz, při jehož dokazování by mohl být žalobce přítomen.
10. Namítal, že správní orgány se nezabývaly možnostmi, zda není pro žalobce pozdější právní úprava příznivější, přičemž konstatoval, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je pro žalobce příznivější, neboť dle něj náleží správnímu orgánu možnost uložit pokutu pod spodní hranici sankční sazby.

11. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že dotčený přestupek nebyl prekludován, neboť dotčený přestupek byl projednán magistrátem a žalovaným dle lhůt stanovených v § 20 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích, když běh roční lhůty byl přerušen vydáním prvostupňového rozhodnutí, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci této lhůty. K žalobcem namítaným chybějícím ustanovením ve výroku prvostupňového rozhodnutí dle zákona o přestupcích uvedl, že sankce byla uložena dle zákona o silničním provozu. K určení způsobu platby pokuty a nákladů řízení bezhotovostním převodem a platbou v hotovosti ve výroku prvostupňového rozhodnutí sdělil, že se nejedná o vadu výroku s odkazem na ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Dodal, že namítané ustanovení daňového řádu se vztahuje na placení daní a nikoliv pokut, a nadto umožňuje navíc pouze platbu kolkovými známkami a přeplatkem na jiné dani. Uvedl, že dle § 79a zákona o silničním provozu nemá Policie České republiky povinnost oznamovat, že na daném úseku probíhá měření rychlosti. Deklaroval, že měření rychlosti skrytým způsobem přes nesouhlas žalobce bezpečnost na pozemních komunikacích zvyšuje. Konstatoval, že žalobcem navrhovaný dokument neprovedl jako důkaz, nýbrž jej pouze zhlédl. Sdělil, že žalobní námitka slip efektem, kterou zástupce žalobce ve správním řízení uplatňuje i v dalších řízeních o přestupcích, je účelová, neboť překlad cizojazyčného dokumentu BBC je především časově náročný a žalobce se tímto jednáním snažil obstruovat správní řízení, aby byl předmětný přestupek prekludován. Podotkl, že žalobce během řízení před magistrátem překročení nejvyšší dovolené rychlosti nepopíral ani nerozporoval. Zdůraznil, že správní orgán nemá pravomoc přezkoumávat přesnost a správnost měření, které bylo provedeno rychloměrem certifikovaným dle zákona o metrologii. Konstatoval, že žalobcem zmiňovaný záznam z měření rychlosti nemá od Policie České republiky k dispozici, přičemž konstatoval, že měření rychlosti proběhlo správně, neboť v opačném případě by rychloměr žádné měření nezaznamenal. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, a ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56. Uvedl, že tvrzení žalobce o poškozených úředních značkách považuje za účelové, neboť v doplnění odvolání uvedl, že si rychloměr chtěl prohlédnout, avšak neučinil tak. K námitce přezkoušení rychloměru sdělil, že tak neučinil, přičemž tento měl platný ověřovací list. Konstatoval, že měření rychlosti prováděl policista P. M., což lze odvodit z výstupu k rychloměru, na němž je uvedeno v rubrice „Zařízení nastavil“ uvedeno „pm“. Obsahem správního spisu je i osvědčení o proškolení dotčeného policisty k měření s daným rychloměrem. Sdělil, že jeho tvrzení o frekventovanosti pozemní komunikace je obecně známou skutečností a statistiku, kterou uvedl v napadeném rozhodnutí, nebylo třeba provádět jako důkaz, přičemž pro daný případ není podstatné, zda se jednalo o frekventovaný úsek silnice. Sdělil, že námitka pozdější příznivější právní úpravy pro žalobce je nepřipadná, jelikož zákon o odpovědnosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

za přestupky nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017, přičemž magistrát vydal prvostupňové rozhodnutí dne 3. 3. 2017. Zároveň byla žalobci uložena pokuta v nejnížší možné zákonné sazbě. Konstatoval, že žalobní námitky jsou nedůvodné a účelové, přičemž odvádějí pozornost od jednání žalobce. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, a ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36. Závěrem podotkl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Nejprve je nutno uvést, že Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 15. 7. 2020, č. j. 75 A 32/2017-56, kterým napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a rozhodl, že žalovaný je povinen žalobci nahradit náklady řízení.
16. Ke kasační stížnosti žalovaného rozhodl ve věci Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 1. 2022, č. j. 10 As 249/2020-23, kterým napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce žalovaného, že část odůvodnění na str. 5 napadeného rozhodnutí představuje zdůvodnění, z jakého důvodu se neprovede dokazování důkazními prostředky, které žalobce navrhl k tzv. *slip effectu*, a to včetně sporného dokumentu (videozáznamu) BBC. Žalovaný tento videozáznam nehodnotil jako důkaz, ale pouze vysvětlil, z jakého důvodu jeho provedení k důkazu nemá v projednávané věci smysl – týká se jiného způsobu měření rychlosti. Nejvyšší správní soud podotkl, že se jedná o běžný postup, kdy se správní orgán (ale též soud) seznámí s obsahem důkazního prostředku (může jít též např. o listinu), zjistí, že pro rozhodnutí v dané věci nemá význam, a proto jej k důkazu neprovede a v odůvodnění svého rozhodnutí tyto důvody osvětlí.

17. Dále Nejvyšší správní soud vytkl zdejšímu soudu závěr, že „žalovaný neučinil součástí správního spisu statistiky o frekvencii provozu na pozemní komunikaci, na jejichž základě své rozhodnutí též formuloval“, poněvadž z rozsudku zdejšího soudu nebylo zřejmé, jaký vliv mohla mít uvedená skutečnost na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, tj. že se jedná o vadu, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v projednávané věci se jedná jen o podpůrnou argumentaci k obecně známé skutečnosti (notorietě), že překročení nejvyšší dovolené rychlosti v oblasti s obytnou zástavbou a zástavbou zajišťující občanskou vybavenost je rizikovým faktorem, který ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Svou povahou lze takto uvedené odkazy na dané webové stránky zpravidla přirovnat k „informačním“ odkazům na judikaturu, literaturu apod. – nejedná se tedy bez dalšího o důkazní prostředky, kterými by mělo být dokazováno. Dodal, že nelze zcela vyloučit, že za určitých okolností i takové webové stránky (výpisy z nich) budou muset být předmětem dokazování. Proč by tomu tak mělo být i v nyní projednávané věci a jaký mohl mít vliv jejich neprovedení k důkazu na zákonnost napadeného rozhodnutí, však krajský soud ve svém rozsudku nevysvětlil. Z uvedeného důvodu shledal Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu nepřezkoumatelným.
18. Na tomto místě soud podotýká, že v novém soudním řízení správním je soud dle § 110 odst. 4 s. ř. s. bez dalšího vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 28. 1. 2022, č. j. 10 As 249/2020-23. Soud tedy znovu přehodnotil skutkový a právní stav reflektující závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 29. 8. 2016 bylo magistrátu Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí byl i úřední záznam ze dne 21. 8. 2016, výstup z rychloměru, fotodokumentace vozidla žalobce a jeho dokladů z místa přestupku, ověřovací list rychloměru a osvědčení o proškolení policisty P. M. k rychloměru. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 21. 8. 2016 v 17:00 hodin v Děčíně v ulici Kamenická u č. p. „X“ (č. o. „X“), ve směru na Ludvíkovice, při řízení motorového vozidla tovární značky BMW 535 D 560L, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu byla naměřena rychloměrem Micro DigiCam LTI rychlost 67 km/h, po odečtu odchylky měření 64 km/h.
20. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že magistrát doručil žalobci dne 20. 9. 2016 oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání. Dne 20. 9. 2016 se konalo ústní jednání, k němuž se dostavil zmocněnec žalobce, jenž byl seznámen s podklady pro rozhodnutí, a byla mu stanovena lhůta k písemnému vyjádření, ve které však nebylo žádné vyjádření magistrátu doručeno. Dne 3. 10. 2016 bylo vydáno rozhodnutí ve věci magistrátem, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání. Žalovaný předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil magistrátu, jelikož místo spáchání přestupku nebylo ve výroku dostatečně přesně vymezeno. Následně se dne 3. 3. 2017 konalo ústní jednání, ze kterého se zmocněnec žalobce telefonicky omluvil. Téhož dne vydal magistrát prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal zmocněnec žalobce

odvolání, které na výzvu dvakrát doplnil. Dne 2. 10. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

21. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
22. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
23. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
24. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
25. Dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
26. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vyplynulo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“

27. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplynulo, že: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“
28. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že žalovaný označil jeho odvolací návrh na přezkoušení rychloměru dle zákona o metrologii za bezpředmětný, aniž uvedl z jakého důvodu, dále žalovaný neprovedl hodnocení měření rychlosti skrytým způsobem a rovněž se žalovaný nevyjádřil k návrhům důkazů žalobce (dokument BBC, článek Daily Mail, vyšetřovací pokus, výslech policistů).
29. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, vyplývá: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“
30. Soud předesílá, že pro účely soudního přezkumu prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek a zároveň podotýká, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí nelze zaměňovat s dílčími nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nebo s nesouhlasem žalobce s obsahem předmětného, byť vágního, odůvodnění, jak rovněž plyne z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V tomto směru je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není třeba, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.
31. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí k rozporovaným námitkám žalobce dostatečně vyjádřil, byť by si soud dovedl představit odůvodnění rozpracovanější, a to na str. 5 k návrhu žalobce na přezkoušení rychloměru dle zákona o metrologii, kde mj. uvedl: „*Tvrzení odvolatele, že po zastavení hlídkou viděl, že úřední značení na rychloměru je poškozené, neshledal odvolací orgán vůbec věrohodné. Návrhy odvolatele na provedení důkazu ohledáním rychloměru, provést jeho přezkoušení a rovněž provést Mike Pána, jsou evidentní snahou pouze komplikovat a protahovat projednání přestupku.*“ Magistrát dále provedl úvahy ohledně důkazu výstupu z rychloměru především na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, kde především uvedl: „*Z nashromážděných podkladů správní orgán zjistil, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci bylo zjištěno policistou měřicím zařízením – silničním laserovým rychloměrem typu MicroDigiCam LTI [technická specifikace: výrobní číslo lidarů: UX 018275; výrobní číslo kamery: MV 001058; výrobní číslo počítače: MC 001017], kterým byla zjištěna rychlost měřeného vozidla 67 km/h. Při zohlednění možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h [pozn.: ve prospěch obviněného]*“

byla rychlost vozidla stanovena na 64 km/h.“ K žalobcem navrhovaným důkazům se žalovaný vyjádřil zejm. na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl: „Námítka odvolatele, že výpověď policisty nebyla provedena správným způsobem, je zcela nesmyslná, neboť žádný z policistů nebyl vyslýchán. Návrh odvolatele na provedení důkazu i výsledkem druhého policisty je tedy nesmyslný a neopodstatněný.“ a „Návrh odvolatele na výslech policejní hlídky za účelem objasnění, který z policistů provedl měření, když na záznamu z měření je uvedeno „pm“, neshledal odvolací orgán opodstatněný, neboť z obsahu oznámení přestupku je dostatečně zřejmé, že měřící zařízení nastavil a obsluhoval policista Petr Malkovský.“

32. Soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Magistrát i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na obsáhlé námítky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Byť v příslušných částech napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně nezminil stěžovatelem navržené důkazy, je z kontextu zcela zřejmé, proč považoval provedení požadovaných důkazů za nadbytečné. Nejedná se tedy o tzv. opomenuté důkazy. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu (výstup z rychloměru, ověřovací list použitého rychloměru, certifikát o proškolení zasahujícího policisty o manipulaci s použitým rychloměrem), vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. K této materii se soud podrobněji vyjádří níže.
33. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, plyne, že: „*Ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015.*“
34. K prekluzi dotčeného přestupku soud uvádí, že projednávaný přestupek byl spáchán dne 21. 8. 2016, tudíž až po účinnosti novely § 20 zákona o přestupcích, jež nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. Dle novelizovaného znění § 20 zákona o přestupcích se roční lhůta k projednání přestupku přeruší zahájením řízení či vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. V nyní posuzovaném případě bylo prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku, vydáno dne 3. 3. 2017, roční lhůta byla tedy zachována a zároveň počala běžet nanovo, přičemž žalovaný rozhodl o odvolání napadeným rozhodnutím dne 2. 10. 2017, tedy v rámci obnovené roční lhůty. Žalobcův výklad zmiňovaného omezení aplikovatelnosti nově zavedeného institutu přerušení běhu lhůty k projednání přestupku pouze na přestupky spáchané před nabytím účinnosti zákona, tedy přede dnem 1. 10. 2016, vyvrátil Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku.
35. Soud neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí postrádal výčet aplikovaných právních ustanovení dle § 68 odst. 2 správního řádu, jak namítal žalobce. Výrok obsahuje mj. odkaz na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 79 odst. 1 zákona o přestupcích. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je obecným ustanovením o pokutě, které je zahrnuto ve výše uvedené právní kvalifikaci uvedené ve výroku, § 13 odst. 1 zákona o přestupcích nebyl v daném případě aplikován a aplikace § 12 odst. 1 zákona o přestupcích týkající se určení druhu a výměry sankce je součástí nikoliv výroku, ale odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

36. Ani fakt, že magistrát ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení je žalobce povinen uhradit na účet správního orgánu nebo hotově na pokladně, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně žalobce ani netvrdil, že by správní orgán odmítl přijmout jeho platbu provedenou jiným než výše uvedeným způsobem. Netvrdí-li žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho magistrát omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34.)
37. Dle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
38. K námitkám, že měření rychlosti proběhlo skrytě a nenaplnovalo účel měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu, jímž je zvyšování bezpečnosti provozu, tedy prevence, soud konstatuje, že ačkoliv ostentativní měření rychlosti s viditelnou symbolikou Policie ČR působí preventivně na účastníky provozu, kteří jsou ve vizuálním kontaktu s takto označenými hlídkami, a zvyšuje tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obdobně působí na účastníky provozu i měření rychlosti policisty v neoznačených (civilních) vozech. Tento způsob měření má navíc ten efekt, že řidiči si nemohou být jisti, které civilní vozidlo jim může rychlost změřit, a tudíž preventivní funkce tohoto způsobu měření rychlosti má dopad na mnohem širší okruh řidičů. Ke způsobu měření rychlosti civilními vozy neoznačenými symbolikou Policie ČR soud podotýká, že zmocňující § 79a zákona o silničním provozu nevymezuje způsob měření rychlosti pouze na případy za použití služebních vozidel označených viditelnou symbolikou Policie ČR.
39. Rovněž soud uvádí, že není povinností správních orgánů zabývat se v odůvodnění důvody, proč není aplikována později účinná právní úprava, když není v konkrétním případě pro přestupce příznivější. Takové odůvodňování postrádá smysl a znamenalo by pouze zneprůhlednění rozhodnutí a neúčelné zatížení správních orgánů. Nutno dodat, že žalobce ani nenamítal, které konkrétní ustanovení o mimořádném snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky mělo být v případě žalobce aplikováno a jaké konkrétní skutečnosti aplikaci daného pozdějšího ustanovení odůvodňovaly. Jedná se o námitku hypotetické povahy.
40. Dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii uživatel stanoveného měřidla je povinen na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla.
41. K návrhu žalobce na přezkoušení rychloměru dle zákona o metrologii soud uvádí, že povinnost nechat rychloměr přezkoušet se netýká žalovaného či magistrátu, ale uživatele rychloměru, tedy v nyní posuzované věci Policie ČR. Žalobce měl svoji žádost o přezkoušení rychloměru směřovat vůči orgánům Policie ČR.
42. Ohledně žalobní námitky týkající se neprovedení navrženého videozáznamu dokumentu BBC jako důkazu, ačkoliv byl daný dokument žalovaným v napadeném rozhodnutí vzat

v úvahu, soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu konstatuje, že část odůvodnění na str. 5 napadeného rozhodnutí představuje zdůvodnění, z jakého důvodu nebylo provedeno dokazování důkazními prostředky, které žalobce navrhl k tzv. *slip effectu*, a to včetně sporného dokumentu (videozáznamu) BBC. Soud z odůvodnění cituje: „K odvolatelem zmíněnému tzv. *slip effectu* odvolací orgán konstatuje, že z dokumentu BBC, kterým odvolatel argumentuje, je zřejmé, že tento efekt nastává, pouze pokud je vozidlo měřeno z boku. Takto změřením rychlosti jízdy odvolatele však neproběhlo, což je zřejmé z fotografií pořízených z měření a tvořících součást oznámení přestupku. Není tedy potřebné objasňovat, zda daný efekt nastal, a provádět za tím účelem dokazování odvolatelem navrženými až nesmyslnými prostředky.“ Žalovaný tedy tento videozáznam nehodnotil jako důkaz, ale pouze vysvětlil, z jakého důvodu jeho provedení k důkazu nemá v projednávané věci smysl – týká se jiného způsobu měření rychlosti. Soud podotýká, že se jedná o postup, kdy se správní orgán seznámí s obsahem důkazního prostředku, zjistí, že pro rozhodnutí v dané věci nemá význam, a proto jej k důkazu neprovede a v odůvodnění svého rozhodnutí tyto důvody osvětlí. Soud tedy uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.

43. K samotné námitce nesprávného změřením rychlosti způsobeného především tzv. *slip efektem*, soud sděluje, že v posuzovaném případě byla rychlost měřena silničním laserovým rychloměrem typu MicroDigiCam LTI s platným ověřovacím listem. U tohoto typu rychloměru platí, že pokud rychloměr měření provedl, muselo být měřeno správně v souladu s návodem k obsluze. Pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změřením rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji rychloměru by se objevila chybová zpráva. V posuzované věci je podstatné, že rychlost vozu byla změřena, a tudíž k chybě měření nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 As 105/2019-36 odst. 40). Soud tedy této žalobní námitce rovněž nepřisvědčil.
44. Soud dodává, že s ohledem na shora uvedené skutečnosti, nebyly v řízení před soudem pro nadbytečnost provedeny žalobcem navrhované důkazy znaleckým posudkem a vyšetřovacím pokusem s ohledem na tzv. *slip efekt*.
45. Dále se soud zabíral námitkou, že žalovaný nikterak neprokázal tvrzení, že se jednalo o frekventovanou pozemní komunikaci, přičemž rovněž pochybil, když rozhodoval na základě statistik nehodovosti, které nebyly založeny ve správním spise a nebyly provedeny jako důkaz. Soud k této námitce konstatuje, že je jako u předchozí námitky právním názorem Nejvyššího správního soudu vázán. Pokud v části hodnocení naplnění materiální stránky přestupku žalovaný poukazoval na výskyt dopravních nehod v místě spáchání přestupku prostřednictvím internetových odkazů stran nehodovosti a Nejvyšší správní soud uvedené odkazy hodnotil jako informační odkazy, nikoliv důkazní prostředky, je krajský soud tímto hodnocením vázán a neshledává tedy vadu. Ani s touto žalobní námitkou se tedy soud neztotožnil.
46. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
47. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

48. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2020, č. j. 75 A 32/2017-56, právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a žalovaný žádnou náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. dubna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce